

ניקמת-הזדים האחרונה

אז מה, שאפתח את הפה אחרי 20 שנה ואספר את כל הסיפור? שאל באסם עבד-אליחי את אשתו נאיה, והעיף מבט לעבר של שתי ילדיו הקטנים.

עבד-אליחי עשה היסטוריה במישפט הישראלי. ב-1971, כאשר היה בן 18, הגניב אקדח לאולם בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, ובזמן הדיון, בעוד שהשופטים ישבו על כסיהם המישפטיים, אולם היה מלא בפרקליטים ובסקרנים, ידה 13 ריזות לעבר דודו ובן-דודו, כניקמת-זדים אחיו.

הרוד נהרג במקום, בן-הרוד נפצע אנושות ועורכת-הדין עדנה ארבל, כי יום שופטת מחוזית, נפצעה ברגלה. מאז התחילו לחפש בכליהם של מבקרים בבית-המישפט, והמיקרה לא חזר על עצמו.

גלגלים מנוקבים

באסם, גבר נאה ובעל-גוף, הביע בראיון להעולם הזה את חרטתו וצערו על מה שעשה לפני 17 שנה. הייתי צעיר. היום אני לא מאמין

מישפחת עבד-אליחי מכפר-טירה היא מישפחה עניית, חמולה המונה מאות אנשים. וכמו במישפחה גדולה כליכך, יש גם בתוכה הרבה סיכסוכים — מחלוקות על ירושת-קרקעות, בעיות של כבוד המישפחה וניקמות-זדים. ב-1970, כאשר למד באסם בכיתה י"ב בבית-הספר התיכון בכפרו, ערך אחיו הבכור, טארק, כיום ראש-מועצת טירה, מסיבה גדולה לכבוד היועץ

באסם תפס אותו בשעת-מעשה וסטר לו כמה טטירות. למחרת החלה שרשרת מריבות וקטטות, שאחריהן היתה שודרו של באסם, תופיק עבד-אליחי ובנו מאזן, רצחו את אחיו של באסם בכיכר-הכפר. הרוד ירה בו באקדח שבו החזיק ללא-דישיון, ובך הרוד פתח את ביטנו בכסיון. הפצוע מת במקום. המישפחה עצרה את שני הרוצחים

לענייני השופטים ירה אדם

נפצעה * עבדול חי משפט * יי-בטחון

הדוד שוכב מת, הרוצח מוצא מהאולם ויחד עימו הפרקליטה הפצועה

בנקמה. מה, זה יחזיר לי את אחי? אילו היו אומרים לי היום לעשות דבר כזה, הייתי אומר שזה טיפשי. יש חוק, יש מדינה, אם דודי רצח את אחי — שהוא יילך לשבת במאסר-עולם. למה אני צריך לשבת בשבילי? אדם מתבגר ולומד דברים. דודי היה אז בן 50, בערך. אילו היה נידון למאסר-עולם היה יושב עד גיל 70 בכלא. אז אני בעצם עשיתי לו טובה, שיחררתי אותו ממאסר-עולם, וישבתי במקומו. היום אני לא מאמין בזה עוד. אבל זה היה גורל.

לענייני ערבים של ראש-הממשלה. כל המיזמי הגיעו. הכפר היה מלא במכונות-פאר שלהם, מספר באסם. כן, שמישפחתו היתה מוסכסת עם מישפחת באסם וטארק, עבר בין מכונות-האורחים וניקב את גלגליהן.

לא נערכו חיפושים אצל המבקרים בבית-המישפט, ובאסם הצליח להחביא כנגדיו אקדח ארדן בלגי. היתה שעת-בוקר מוקדמת. בית-הדין מישפט עסק בעירעורים קצרים, ועמד לתת גזר-דין במישפט שוד, לפני התי-חלת הדיון ברצח.

האולם היה מלא מפה לפה, וגם ספסלי הפרקליטים היו צפופים מאד. התובע במישפט-הרצח, עורך-הדין עמידם דנגברג (כיום שופט-שלום) עמד במסדרון ושוחח עם הסניגור בתיק, עורך-הדין מיכה כספי.

באולם טענה עורכת-הדין שרה סיי רוסה (לימים פרקליטת מחוז-המרכז וכיום שופטת מחוזית) לעונשם של הרוצחים שישבו על ספסל-הנאשמים. השופטים הכניסו לאולם ההומה את הנאשמים ברצח, האב ובנו. מכיוון שלא היה מקום על ספסל-הנאשמים, הושבו השניים על הספסל הראשון שמאחורי הפרקליטים.

תוך דקות נשמעו צרורות של יריות. איש לא הבין מה קרה. רק השופטים והמתמחה שלהם, שפניהם היו מופנות אל האולם, ראו את הנעשה. המתמחה

חת לשולחן הפרקליטים, נפצע קשה גם הוא. בינתיים התרוקן האקדח, והשופטים הצליחו לעצור את היורה.

לא בדקו אותי, סיפר באסם. באי-תי עם כל המישפחה וישבתי לידם בי-אולם. כאשר ראיתי שהכניסו את דודי ובן-דודי, קמתי ויריתי בהם. הרוד נהרג בו במקום, ומאזן נפצע. כשנגמרו לי הכדורים נתן לי שוטר מהליווי מכה בראש, כך שראיתי כוכבים באמצע היום. נפלתי, התעלפתי ואני זוכר ש-לקחו אותי במעלית למרתף העצירים. תוכנית-הרצח המקורית לא כללה מעצר. התוכנית היתה שאתאבד אחרי היריות, או שאברח לירדן במכונית ש-חיכתה לי ליד בית-המישפט, המפקד דים שלי, ששלחו אותי לפעולה, הבי-טיחו לי שאצא מזה בשלום. הם רק הזהירו אותי שלא לפגוע בשופטים היושבים ליד העצירים. המפקד שלי, זה שתפס את מקומו של אבי, תיכנן את הכל.

הייתי צעיר. חשבתי שהוא יותר חשוב משר-הביטחון והייתי בטוח שהוא יסדר הכל.

זה היה מעשה ללא תקדים: באסם עבד-אליחי רצח את דודו באולם בית-המישפט. הוא ריצה את עונשו ועכשיו הוא הסתבך שנית

כאשר עצרה המישפחה את באסם והאקדח העשן בידו, נעצרו גם כמה מאחיו ובני-המשפחה. אבל אותם שיחררו אחרי כמה ימים, ואני נשארתי במעצר כבידוד במשך חודש. המכות שאכלתי בבית-המישפט היו כאלה ש-חודש ימים לא יכולתי לישון, לא על צד שמאל ולא על צד ימין. באותו היום נחקרתי במישפחה ר-סיפורי מה שעשיתי. לא כליכך חקרו אותי על מי ששלח אותי או על השור-תפים שלי. אבל גם לא הייתי מוכן לספר להם.

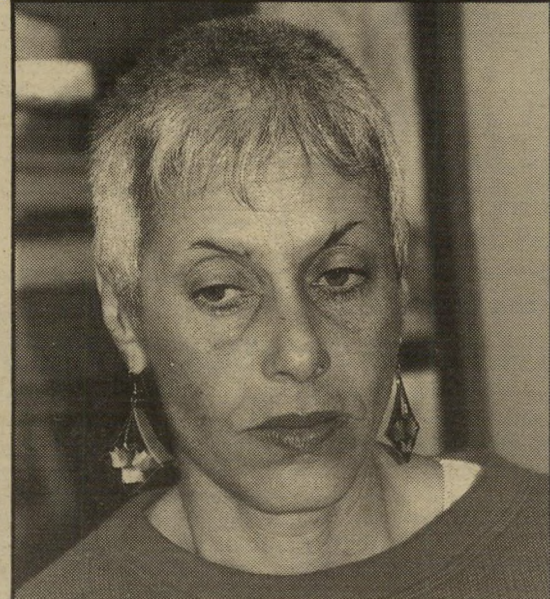
בנקמה לפאניקה והתחילה לצרות, ה-שופטים עזבו את האולם.

„ראיתי כוכבים!“

הפרקליטים — שהסתובבו כדי לר-אות את מקור היריות, ראו בחור צעיר, גדל-גוף, בשורה האחרונה ב-אולם, העומד על רגליו והיורה לעבר דמותו של הנאשם הצעיר, שברח ממ-קומו וניסה להתחבא. הנאשם הקשיש ישב במקומו, דם זב מגרונו והוא חירחר. בנו, שהתחבא מת-

פרקליטה נורית שניט, ראיתי אותו שוחח דם...

פרקליטה כרמלה חנוך, למרות שהיתה נוכח ברצח...

פרקליטה עדנה ארבל, אני חושבת שנופצתי...